

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym wyłączenie z rachunku marży dumpingowej niektórych transakcji eksportowych zawartych przez skarżącego narusza art. 2 ust. 11, art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 8 i 9 oraz art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, zasadę niedyskryminacji oraz art. 2.4.2 porozumienia o stosowaniu art. VI GATT 1994.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym odrzucenie niektórych dostosowań proponowanych przez skarżącego narusza art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej oraz art. 2.4 porozumienia o stosowaniu art. VI GATT 1994. Tytułem zarzutu ewentualnego skarżący podnosi naruszenie przez Radę art. 296 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2012 r. — Ningbo Jinding Fastener przeciwko Radzie

(Sprawa T-559/12)

(2013/C 46/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ningbo Jinding Fastener (Ningbo, Chiny) (przedstawiciele: R. Antonini i E. Monard, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym wyłączenie z rachunku marży dumpingowej niektórych transakcji eksportowych zawartych przez skarżącego narusza art. 2 ust. 11, art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 8 i 9 oraz art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, zasadę niedyskryminacji oraz art. 2.4.2 porozumienia o stosowaniu art. VI GATT 1994.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym odrzucenie niektórych dostosowań proponowanych przez skarżącego narusza art. 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej oraz art. 2.4 porozumienia o stosowaniu art. VI GATT 1994. Tytułem zarzutu ewentualnego skarżący podnosi naruszenie przez Radę art. 296 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2012 r. — Beninca przeciwko Komisji

(Sprawa T-561/12)

(2013/C 46/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jürgen Beninca (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Zschocke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2012 r. o odmowie dostępu do dokumentu sporządzonego w ramach postępowania w sprawie koncentracji (sprawa COMP/M.6166 — NYSE Euronext/Deutsche Börse); oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nie ma zastosowania żaden z wyjątków wymienionych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾. Powyższe twierdzenie w szczególności jest słuszne w odniesieniu do wyjątków określonych w decyzji Komisji, to jest w art. 4 ust. 3 akapit drugi i w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze owego rozporządzenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że, jeżeli którykolwiek z tych wyjątków miałby zastosowanie, Komisja nie ocenia w decyzji w sposób prawidłowy, czy przynajmniej częściowy dostęp do żadanego dokumentu (lub dokumentu z wykreśleniami) jest możliwy na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona skarżąca ma prawo dostępu do żadanego dokumentu ze względu na nadrzędny interes publiczny przemawiający za udostępnieniem danego dokumentu zgodnie z art. 4 ust. 2 i 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2012 r. — Dalli przeciwko Komisji

(Sprawa T-562/12)

(2013/C 46/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: John Dalli (St. Julians, Malta) (przedstawiciele: L. Levi, A. Alamanou i S. Rodrigues, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności ustnej decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 16 października 2012 r. w przedmiocie natychmiastowej dymisji skarżącego.
- Zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę.
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 245 i 247 TFUE w związku z tym, że zaskarżona decyzja została przyjęta przez niewłaściwy organ.
- 2) Pomocniczo: zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 17 ust. 6 TUE oraz ogólnej zasady pewności prawa w związku z tym, że zaskarżona decyzja nie może skutkować ważną dymisją skarżącego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów i naruszeń przepisów proceduralnych w związku z tym, że dla zaskarżonej decyzji brak jest uzasadnionych podstaw, oraz że stwierdzenia OLAF, na których opiera się owa decyzja zostały poczynione w wyniku procedury niezgodnej z prawem.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw do obrony w związku z tym, że skarżący nie miał możliwości dokonania analizy i oceny zarzucanych mu okoliczności faktycznych.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w związku z tym, że skarżący nie miał możliwości stwierdzenia jakie są zgodne z prawem cele zaskarżonej decyzji, i czy rozpatrzono zastosowanie jakiegokolwiek innego, mniej restrykcyjnego środka.